Alper Murat Kirpik

UZLET

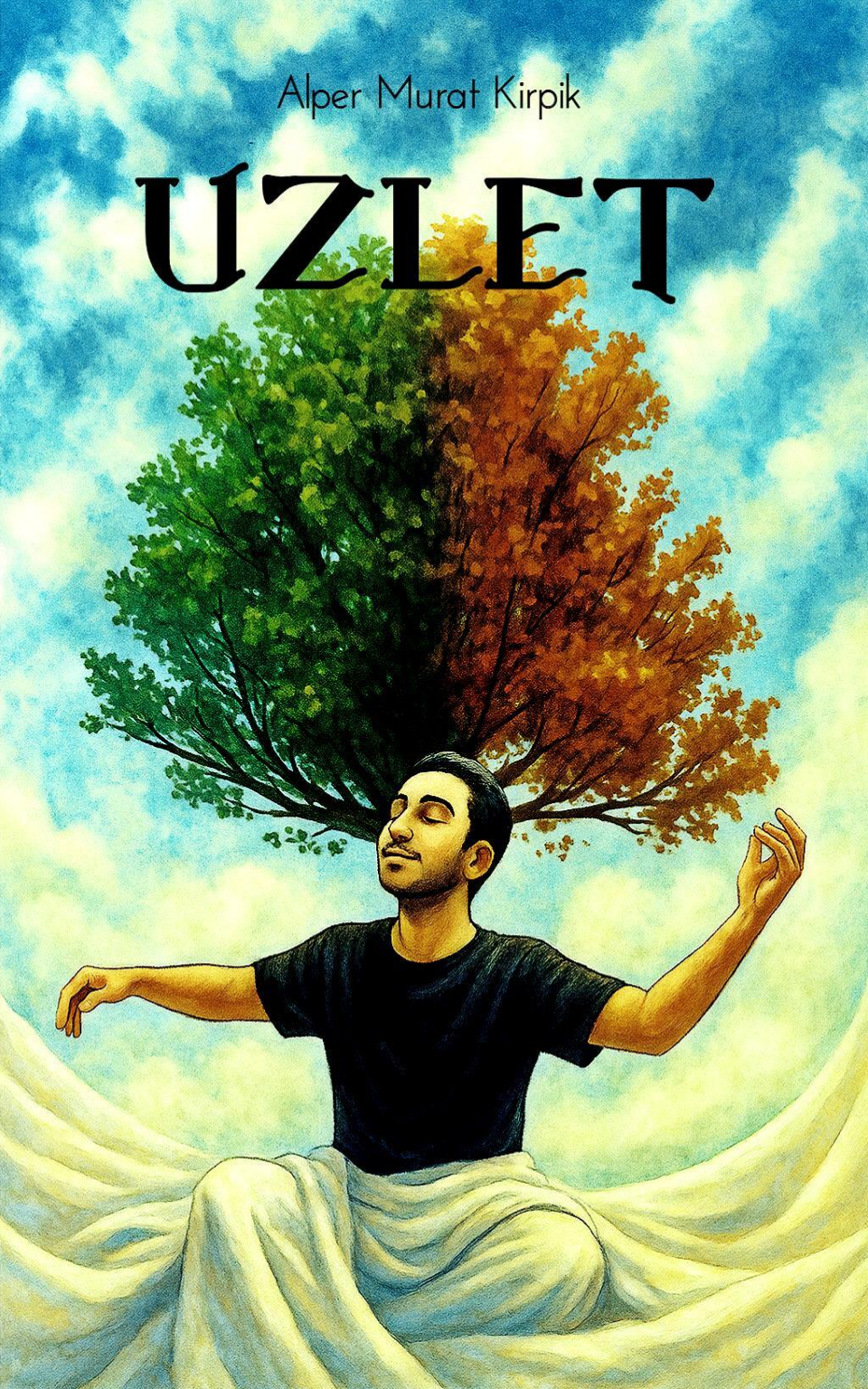

ALPER MURAT KİRPİK

Uzlet

Copyright © 2025 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1 Uzlet 1

1

Uzlet

UZLET

"Kimsesizler mezarlığına gömmüşler insanlığı"

1. FASIL

"Lütfen dışarıda bekleyiniz."

Apar topar ambulans seslerinin altında durmaya karışan kadın çığlıkları, mutluluk, korku, heyecan ve bilmediğimiz toprak kıvamındaki duygular. Başarmışlığın içinde, özünde saklanmış şükürler. Herkes telaşlı ve bir ilkbahar mevsimi betimleniyor gözünde. İlkbahar tekrar doğacak bugün. Ağlaması için ilk şaplağı atacak beyaz önlüklü. Başlatacak hafif güneşli, hafif rüzgârlı, hafifte gülümseyen mevsimi.

Küçüğün annesinin parmağını eliyle kavramasını izleyecek pencereye konan kuşlar. Herkes bilecek o masumun saf olmaktan korkmayışını. Gördüğü tüm yalanlara ağlayacak, yüzünü ekşitip ayaklarını karnına çekecek, tüm şaşırmışlıklarını çığlıklarıyla haykıracak.

Herkesin, senin iyi olduğuna kanaat getirmesinin sonucu bir

kabullenilmiş şehvet, istisna bir günahın tepkisi.

Seni severken kirlenmeyi de öğretecekler be çocuk. Kirleneceksin! Oyunlarına bile hile karışacak bundan sonra. Ağlayacaksın her geçen gün "Saflığın Çöküşü" adlı filmi çektiğin için. Toprak kıvamındaki duygulara hükmedecek sözlerin ve kadın çığlıklarını hatırlayıp özür dileyeceksin Yaratan'dan!

• FASIL

Mezarlıkta koyu bir bayram havası var bugün. Çocuklar dâhil herkes en mutlu gününü yaşıyor, ben izliyorum. Ağzıma kusmuk tadı geliyor, gözyaşlarım özel kalabildiğim tek yerde sularına karışıyor, banyoda.

Herkes mutlu. Bir aptalın ölümünü zevkle taşlıyorlar. Yaptığı aptallıkların bedelini kendi yumruklarıyla asla ödeyemezdi, biliyordu herkes. Hayallerini öldürmek tek çaresiydi, beyni olmayan tavırlarının cezası buydu. Gömülmenin bu kadar haram olduğu yerde, o leşin hayalleri vardı şimdi.

Çocuklar gülümsedi, hayaller bir banyonun giderinden aktı ve bugün bayramdı gökkuşağı. Ölümünü kutluyordu herkes o hayallerin, aptallıklar her şeyi hak etti, ağzımda hala kusmuk tadı var.

• FASIL: ALKIŞIN ORTASINDA

Gözümü kapattığımda depremi daha rahat görüyorum. Yerde yatan ve binlerle ifade edemediğim cesetler. Hepsi de eğitilmiş, eğitildiğini zannetmiş. Bir şeyler katmışlar kaplarına, alabildikleri kadar almışlar ama yüzüne gelen tükürüklere bir türlü anlam verememişler, garip gelmiş verilen tepkiler.

Utanmaz yağmurları yüzüne yiyen, güçsüz kalp kaslarında

yalnızlığı hisseden biri ne kadar sevilebilir ki? Herkes arkasını dönüp gidiyor, yıldızlar sönüyor, çocukların ağlayışı bir 'hiç'i ifade ediyor. Bir şeyler eksik bu beşeriden de etkili olan ruhuna üflenmiş canda.

Tüm felsefeciler beyinlerini eritmiş, bilim insanları ahlaksız bir fareyi yedi gün yedi gece gözlemlemiş. Korktukları şeyi bulmuşlar, söyleyememişler ama. Eğitmişler eğitebildikleri kadar, ahlak yoksunu fikirlerin ağaç olduğunu görmüşler, idealleri sapkınlaşmış, duygu organları ölmüş. Sarılan aşığına cinsel bir obje olarak bakmış. Aldatılmış bir geleceği oluşturmuş o küçük ahlaksız fidanlar.

Denizlerin sonsuzluğu, kuşların fısıldayışları unutulmuş. Rabbin önünde diz çökme iman kursağa inmeden bitmiş. Depremi hissettin mi!? Acıyı çekti iliklerin, gözyaşların yüzünü yaktı. Her şeyi bir kenara bırak, ahlakın ilahisini duyuyor mu kulakların? Duymaya çalış lütfen, hislerinin ölmediğini söyle lütfen. Bu senin ilahin, senin ahlakın, dinle. Lütfen.

• FASIL

Ruhların idam edildiği bir toplantının içindeyim. Tüm çiçekler kopartılacak, güzel göründüğü için uçan tüm kuşların kanatları kesilecek, gülümseyen insanlara aynı hatayı bir daha yapmaması için işkence edilecekti. Vicdanı temsil eden tüm beyin sinirleri olduğu yerde katledilecekti. Ben şanslıydım ama. Hislerim farkındalıkta nirvanaya ulaştırmıştı beni.

Yalnızların kendi kendini bitirme(!) çabaları onları tutsaklık tehlikesinden kurtarmıştı, sonsuz özgürlüğün biletlerini kesmişti. Yalnızların düşlerini hiçbir zaman bilemeyeceklerini bilmemiz bizi rahatlığın kollarında sallıyordu.

Oturduğum yerden son anlarının acı fışkırdığını anlaya-

bildiğim cesetleri izledim. Çıplak vücuduma her gözyaşı düştüğünde güçleniyordum sanki. Yaşamak için tek gerekli olan yalnızlıktı ve O da iliklerimizdeydi.

• FASIL

Kestane yeme sezonu bitti. Hatta yasak geldi. Kuşlar yeşillikler üzerinde çift çift gösteri yapıyor ve yeşillikler yeşil olma çabalarıyla var oluyorlar. Yalnızlar yine dışlanmışlar, çünkü hiç değişmediler. Üzülme oranları mutluluk gördüklerinden artacak ve ilkbahar sendromu geçirecekler bir tür bu insanlar. Tedavileri yok, ilacı sadece zaman. Durumunu ağır sayabileceğimiz hastalardan biri şöyle anlatıyor;

"İlk zamanlar pek bir şey olmuyordu, üzülüyorduk gördüğümüz mutluluklara en fazla ama bir süre sonra nefeslerimiz bile kesildi. Unutmak istediğimiz yalnızlığı yüzümüze yüzümüze yiyorduk. Gerçekten çok kötüydü. Ölmek için dua ediyorduk çığlıklarımızla. Lanet olsun."

Bilim insanları tarafından açıklanılması imkânsız kılınmış, olağanüstü hal ilan edilmesi tartışılacak bir mevsim bu. Kestane yok, herkes(!) sokakta ve biz yokuz.

• FASIL

Aralanmış bir çöp kutusu gibi kokuyor burnuma aşk. Poşeti değiştirilmemiş, bakımı reddedilmiş bir çöp kutusu. Tükürükleri yüzüne yiyen, izmaritlerin bastırıldığının kamuflajı yapılmamış bir berbatlık abidesi. Başımın iki ucunu eziyor ellerim. Bekliyorum soğuğu sevmeyi, tepkisizleşmeyi, aşkı anlamayı. Her şeyin arka planlarına dikkatle bakıyorum, gördüklerim

olabildiğince derin ve hissedebildiğimce sonsuzluk. Bu beni delirtiyor çünkü çöp kutusunun arkası yalanlarla, şehvetle sıvanmış. Kir pas içinde bırakılmış, temizlemekten vazgeçilmiş, yalanlanmış ve benliklerin aldatışını izlemiş. Gözlerim doluyor, inanamıyorum olup bitenlere.

Kalbim de kokuyor. Aralanmış o da. Biri aralayıp kirletmiş. Harama bulaşmış midemi, beynimi, beni. Aralanmış bir çöp kutusu gibi kokuyor burnuma aşk, evet. Günlerdir suyun altında kendimi izliyorum, şampuanı boca ediyorum benliğime ama gitmiyor bu lanetlenmiş koku. Saçım, sakalım gibi tekrarlanıyor, yenileniyor. Ölmem lazım ya da büyük bir ameliyat. Başımı eziyor ellerim, burnum çalışıyor, koku.

• FASIL

Kalp tomurcuklarını saksıda büyüttüğüm yaştayım. Boyası gitmiş pencere kenarına konulmuş sulu bir saksı. Her gün hikâye okuduğum, yapraklarının kurumasına ağıtlar döktüğüm, öperek uyandırdığım bir kalp bitkisi. Ölümüyle ölümümün bir olduğuna inandığım koyu bir aşk kitabı. Kelimelerin bile tam anlatamadığı resim niteliğinde bir his, his buharlaşması. Zehri yok. Bağımlılaştırma çabası filan da yok. Uğultuyu sessizleştirecek kurtuluş yolum o benim. Saksıda yetiştirilmiş bir üstün insan olma hayalim nasıl olurda beni bu kadar âşık eder, şizofreni savaşı başlatır içimde diye düşünüyorum, kuru bir nefes cevapsızlığım oluyor, yetişemiyorum. Yalnız kayboluyorum. Hayal bitkimin ölmesinden korkmuyorum sorun o değil. Sorun… Yo hayır çok korkuyorum sorun o. Nefesim kırık dökük.

• FASIL

Olabildiğim en kötü yerdeyim. Kalabalığın beni boğduğu yerde, ağlayamadığım, sustuğum, hüzünlü şarkıların beni boğazıma bir şeyler tıkayıp öldürmeyi beceremediği yerdeyim. Ortada âşık olduğum, olma ihtimalinin olduğu bir melek filan da yok. Kimse yok gibi ama varlar. Işığı loşlaştırıyorum kendim, beyaz duvarlara tablolarımı yansıtıyorum. Ağlayan insanların tabloları ve ilaçlar. Kapsülün içine sığdırılmış, rengine tükürdüğüm aptallaştırma iksirleri. Olduğum halin nedenlerini, niye hak ettiğim ne kalabalık söylüyor ne o iksirler ne de… Sadece kendi saçlarımı okşuyorum ve gözlerimi kısıyorum. Kareli defterleri çizgilerimle mundar ediyorum. Gerçekten kalabalık burası. Üşüyorum.

• FASIL

Korkularımla başlayan felsefe ve su.

Tüm bebek saflığımızı bir kenara bırakıyoruz ve korkuyoruz. Titriyoruz tüm çaresizliğimizle. Ağlayanlarımız bile var sokak köşelerinde. Üç noktalı yaklaşımlara benziyor tüm konuşmalarımız ve etik olamıyoruz varlığımızla. Gömüp, hayallerimizin olmasını çabalıyoruz olmayan saflıklarımızla. Ruh bilimine benziyor, ince bir sese benziyor ve benziyor da benziyor bu takıntı. Önemsiyoruz ve anlıyoruz suyu. Suya da benziyoruz. Hayatın içinden alınmış bir hayat parçacığı, nefesimiz. Yöneliyoruz her gördüğümüz, durduğumuz yöne ve biz O'yuz. Titriyor yine ellerimiz, kimliksiz bir korkağız!

1. FASIL

Sevginin kovaladığı derin bir nefes ve uykusuzluk. Hepsi mutluluk verici neden ilkeleri.

Yağmurun ellerine düşüşünü izlediğim anlara benziyormuş bu sevgi. Tüm çabalarıma rağmen ellerimi kaldırıp teslim oldum sonunda. İyi ki oldum. Yalnızlığı arkamda sakladığımı unutacağım yere sakladım. Sırılsıklam yağmurun ağlama kamuflesinden başka tepeden tırnağa Rabb'e aşk olduğunu öğrendim. Masallara inanmayı, inanırken de hikayeyi hayal etme halindeyken yaşamayı öğrendim. Büyüttüğüm çiçeklerle sohbet etmeyi, onlara gülümsemeyi öğrendim. Sarılışın kazandırdığı mutluluk meyveleri bunlar. Aykırı bir meyve. Ağlamaklı kendine sarılmaların bittiği, şarkı hüzünlerinin soğuk duvarları hissetmediği bir olay bunlar. Yine karanlık, yine aynı yatak ama biri kalbimin ritmini dinliyor. Dua etme gibi çabalarımı nefes alışverişim gibi arttırıyorum. Benim tek isteğim bu zaten. Kurduğum hayaller, rüyalarımın mutlu kalkışlarımı sağlaması koca bir sarılışın tanımları sadece. Yaratanı karşıma alıp sevmek, nedensiz yere ağlaya ağlaya sarılmak.

"Bir bebek uykusuna yatmak" bağırılır ve perde yavaş yavaş kapanır…

1. FASIL

Tüm kuşlara âşık oluyorum. İzleyip çift gezişlerini, özgürlüklerini ayakta alkışlıyorum. Onların kanatlarının altında büyümek istiyorum, hayal kuruyorum uçuşlarına karşılık. Müzik oluyor götürüyor hiç ummadığım yerlere, ellerim kalplerinin sevgi noktalarına götürüyor. Zorluyor tüm tonları ve bir kuş gibi alma mükemmelliğini ilk aşamada yaşıyorum. Özentiliğimi yaşamımın ortasına döküyorum birden. Kuşlara âşık oluyorum bazen çünkü onlar soğuktan titreyerek ölürken ben de ilik yalnızlığıyla titriyorum, cesetleşiyorum yorgun bir

tabirle. Hayallerim yaşatıyor umutlarımı ve uçmaya çalışıyorum bir kuş gibi. Kanatlarım kırılana kadar uçacağım ve kesik nefesleri dışlayacağım. Gün doğduğunda göğsüme hayalin verdiği rüzgâr değecek ve tüm kuşlara âşık kalacağım yine.

1. FASIL

Biri kulağıma dışlanmışlığımı fısıldayıp duruyor. Kim, ne olduğunu bir yerden hatırlıyorum ama tam çıkaramıyorum. Eskiden diline değmiş bir yemek gibi.

Her fısıltı bana savaş açan loş bir ışığı andırıyor. Uykunun içinde saklanmış kötü rüya gibi. Köşeye saklanmış, dişlerini göstererek sırıtıyor. Bildiğimiz en küçük küfürleri bekletip, büyüklerini sunuyoruz kötüye, fısıltıya, O'na. Dışlasınlar ama beni. Ben dışlanmışların da dışında olmak istiyorum. En dış, en uç ve bilinmez. Anlam veremesin kimse konuştuklarıma, hislerime. Herkes bir budala destanı olarak baksın. En dışta fısıldasınlar hatta.

Daha fazlasını istiyorum bir saniye.

Ben söyleyeyim dışındayım diye onlara, öldü diyeyim içinizde olan bu adam. Ölmek istiyorum dedi, yalvardı yakardı. Bende dayanamayıp izin verdim bitmişe. Ellerimi aldım avuçlarıma, eğildim kulaklarına, "dıştasın" dedim umursamazlığımla, O da bitti.

1. FASIL

Gözüm kapalı başlıyorum yazılarıma. Ellerim suyun, puronun yerlerini biliyor, burnum kitap kokusunu derinlemesine alıyordu. Yalnızlığın yükü gibi bir şey diyor büyükler, hakir görülmüş bir çaresizlik olarak susuyor sonra. Ben de boşluğun

verdiği emirle mücadele ediyorum. Kalem kazayla yazmaya başlıyor harfleri, ben garipsemiyorum. Yaşıyorum yazdıklarımı, yaşadıklarımı da yazıyorum yaşamayı terk etmiş bir ruh haliyle. En güzel malzemem, bulaşıcı olmayan, ait olan bir çaresiz yalnızlık. Kapının yarım açık olması veya pencereden sert güneşle gelen sıcaklığın hissedilmesi de umrumda değil. Bilinçsizim, gözleyemiyorum ve nefes alamıyorum. Puro yanıyor da mı ellerim titriyor, su şişesinin ağız kısmı mı titretiyor yoksa pislik torbası küllük mü? Lanet herifin çevresini tanımasından bahsediyorum, bilirsiniz. Puro kutusunun yerini biliyorum, kitap kokusunu burnum alıyor, kulağıma "İÇ !!" çığlıkları geliyor.

1. FASIL

Yorganım üşümüş yüzüme tüm şaşırmışlığı ile değiyor, yastığımın içindeki pamuklar eziyetlerimden dolayı sıkışıp bana itaat ediyorlar. Pozisyonumu almadan önce biraz sohbet ve uyku. İyi geçsin diye dileklerimizi mundar ettiğimiz gece şimdi başlıyor. Kâbusların tecavüzü, ağır mutluluk krizleri ve ter. Serbest bırakılmış bir eziyetin içerisinde gömülüp kalıyorsun her gün. Bunu yapmak zorunda tüm vücudun, ölümden daha da bitmeli beynin. Bu bir emir!

Sabaha karşı sadece kalbinin ve nefesinin sesini duyarak uyanmak, çığlık atmak istemek ama atamamak, yalvarmak. Gözyaşları ile yalvarmak. Ağzına biber dolamışlar gibi çırpınanlardan olmak, bir geceliğine. O uyanıştaki buğunun üzerine senin filmini yansıtır beynin. Senin bitmişliklerini, idama çarptırılışlarını gösterir bütün beyaz duvarlar. Duvarlardan bile korkmaya başlarsın artık. Kendi kendine sarılıp bitmesini beklersin filminin. Sabah olsun da hiçbir şey olmamış gibi

ortalığa karışsam maskeyle dersin, öyle de olur zaten. Duvarlar sana bakar, sen kahvaltı yapıp gülümsemeye çalışırsın bir köşede. Ama gülümsemenin altında köpek havlamalarından kaçmış susuz bir dipnot vardır.

Ben tüm duvarlarımı boşuna siyaha boyamadım. Kendimi artık görmek istemiyorum nefes alamazken.

1. FASIL

Aynalarımın hepsi de kırık. Ortaya akciğerlerimi döküp sadece nefes almak istiyorum. Sadece is olmuş bir ciğer.

Yalnızlık ve hayellerdeki mutluluk.

Hayat işte bu kadar tezat ve karışık. Sadece başını döndürüyor. Dörtyol kavşağındasın ve nereye gideceğini bilemiyorsun. Boş bir ovaya kurulmuş dört düz yol sadece. Hangi yolu seçersen seç labirente çıkıyorsun ve her labirent sonu mutluluk zannettiğimiz ölüm. Ölümün üzerine yapılan tüm konuşmalarda bir ceset eksik. Cesedin tüm soğukluğuna sarılacak insanlar eksik. Ölünce "Bak hislerim de ölüyormuş." Diyebileceğim tabutlarım da eksik.

Eğlenceleri sadece son nefes verilene kadar . Sapkınlıkları, enerji patlamaları ve delirmiş grupların aşırı özgürlükleri. Kalbin bir kutu el bombası ve patlamasını bekliyorsun içinde.

Kaslarından gelen ışıltı, sakin toprak. Tezat ve karışıklık aynı buharlaşmış suyun içinde ve yeniden his yağmurları.

1. FASIL

Duvarlarla örülmüş bir psikoloji sahibi görüyorum aynada. Bir dikiş tutturamayanlardan oluşan bir nefes orkestrası var ciğerimde. Göz kırpmalarının böldüğü kalp ritminin ifadesiyim

ben.

Tüm eksantrik tanımların birleşebileceği bir haldeyim. Gerçek aşkı Rab ile bulmuş, önceki denemeleri başarısız kalmış, yalnızlığın yağmurunu yüzüne yemiş muhteremlerdenim ben. Yüzümün bakılacak hali kalmamıştı. Yanlışlarım, yanlış seçimlerim yüzünden kendime attığım tokatları hak ettim ben. Doğruyu, gerçek aşkı Rab ile bulup, mutluluğun özü olmalıydım. Kanımdaki yalnızlık miktarı mutluluk miktarına yenilmeliydi, başaramadım.

Kendimi ölüm cezasına mı çarptırırım, yalnızlık işkenceleriyle mi beni öldürür biri bilmiyorum. Yaratılabilecek en acı durumdayım, mutluluğun özünü bulamayanlardanım. Renksiz bir kelebek misali…

1. FASIL: SİSİN İÇİNDEN

El heykelleriyle dolu bir odanın içinde iki kişiydik. Ben ve o yaşlı bunak. Elindeki asayı yere vurdu ve tüm ilgim yere açılmış küçük çukura kaydı. Ellerimdeki kırmızı ve bol dikenli gülleri tek hamleyle önüne attım. Bana söyleyeceği her söze baş ağrısı niteliğinde bakıyordum. Öyle sakallı klasiklerden filan değildi. Uzun beyaz saçlarının örttüğü eski bir takım elbise vardı üzerinde, kirli sakallıydı. Dini bir önder değildi, özel güçleri filan da yoktu şimdilik. Burada neden olduğuna dair bir fikrim de yoktu. Tüm bu cümleler beynimde betimlenirken bunak konuştu.

"Eller gül yapraklarını getirse de hayat biter,

En büyük hazineyi açıp yaşamı ele geçirir." Dedi.

Konuşmadan sonra da kapıya doğru geri geri uzaklaştı. Bende bir gram tepki yoktu fiziksel olarak. İçimden karışık bir şeyler geçiyordu ama kelimeler bir cümle yapamazdı bu konuda. Yere

oturup belimi duvara dayadım. Oda estetikliğini hala kaybetmemişti, yer soğuktu, burnuma toz kokusu geliyordu. Sözler ruhumu işgal etmişti ve ben de savaşı kazanmayı bekliyordum, yaşamak istiyordum. Gülümseyip, toprak kıvamında geldim güllere. Büyüdük…

1. FASIL

Müneccimlik okulu filan değil. Sadece yan yana oturan üç yaşamış. Arkalarındaki yeşilin tonlarını resmeden ağaçlar bu üçü kadar huzur verici. Baston karmaşası gülümseyişi yüzlerine hâkim olmuş.

Çocuklukları aynı mahallede misket oynamakla geçmiş, aynı çeşmede su savaşı yapmışlar, aynı saflıkları davranış olmuş. Anlamlandıramadıkları yaşamlara aynı pencereden bakmışlar, aynı oyunu yaşamışlar. Anlam vermeyip, soyutlanıp, oyuna daldıkları tüm ağlamaklı olaylar ciddileşmiş birden sonra. Aynı kıza âşık olup kahkaha mı atmamışlar dövüştükten sonra, sigarayı başlatma çabaları olmamış mı aynı pakette. O saf sevgiler gülümseyip hayatlar oluşturmuş ayrı ayrı. Kimi ikinci karısına da Fatiha'yı okumuş, kimi yalnızlığı siper almış, yürümüş hayatın kollarına. Kimi de kara bahtına düşen hastalıklarla savaşmış durmuş.

Sonra sanki tüm bu verilen nefeslere rağmen bir olup heykelleşmişler aynı bankta. Tüm çocukluklarını, çocuklaşmalarını anmışlar kumruların çift oluşunu izlerken. Biraz hayal kırıklığına biraz da vedalaşmalara banmışlar hayatlarını ama başarmışlığı da hissetmişler dibine kadar. Biriktirmişler tüm anlamlarını. Bir şarkı olup yükselmiş gözyaşları, son pozlarını da gülümsemişler. Değmiş kirpikleri…

1. FASIL

İnsan yüzleri analizi, boş bardak ve ışığın loşluğuyla gelen göz bebeği çıldırışı.

Gökyüzündeki bulutları şekillendiren müziğimin jazz adını alması. Hayalimin tüm haklarını satın almış beynim, kulaklarım hayal müziklerimi tasarlayıp duymak için yaratılmış. Nefes alışlarım, kalp ritmim müziğin çekirdeğine dâhil olmuş, tüm bulutları karartıp yağmuru istemiş. Konsantre bir konuşma aksamını yakalayıp etkileyeceğinin sunmuşum karşımdaki boyalı badanalı yalan hikayeleri. Karşımda duran aynadaki yansımam dâhil herkes sıvımsı şeylerle beynini yere dökmeye çalışsa da ben yalnızlık ilkeme ihanet etmedim, iliklerimde duran Hayy zikriyle sarhoş oldum. Çizgimden şaşmadım, özgürlüğümü ele vermedim özetle. Ortamın uşağı olmayı elimin tersine aldım ve buraya da bayrağını diktim bağımsız hayal örgütümü. Fantezi çukurlarıma dolan suları avuçlarımın iş birliği ile beynime akıttım bir abdest misali. Tüm kuş seslerini bir araya toplayıp yayınlıyorum özgürlüğümü.

Başım dik ve megal-i ideam uzlete çekilmiş bir derviş olmak. Hayallerim savrulur tüm gözyaşları ile ve insan yüzleri.

• FASIL

Karanlıkla birleşen notalar, tam anlamıyla bir ben yaratıyordu aslında. Sana "sus" adında verilen siyah kapitalizm tanelerini bir sabah, bir öğlen, bir akşam, bir ağladığında, bir nefsin seni ele geçiriğinde, bir de müziklerin sana tokat attığı zamanlarda al.

Artık rahatsın, sabah güneşi seni de heyecanlandıracak, yarın için sabırsızlanacaksın! Maskeyi iyice takabildin ve artık "asıl"

mutluluğa erişeceksin. Dualarındaki sırlarını kimseye söyleme yalnız, maskenin altındaki gözyaşı dileklerini başka kimsenin bilmesine gerek yok değil mi? derin derin nefes al… (Yalnız değilsin artık!)

Mutluluk.. Belki de sadece imanlı bir ölümdür mutluluk…

04:31'de gelen tefekkür niteliği karanlık ve yine ben.

• FASIL

Bazen hem sağır hem kör olmak istiyorum. Sadece hissetmek… Gece bulutların üzerinde uçarken hayallerime çarpıp, sarılmak istiyorum. Tüm sessizlik yeminlerimi o an bozmak istiyorum. Kutular içerisinde özene bözene sakladığım tüm mutluluk çığlıklarımı bir kelebek gibi özgür bırakmak istiyorum. Arkamda bir melekler ordusu bırakmak istiyorum. Hiçbiri beni çözemesin, hayallerimi bozamasın. Çok şey istemiyorum, Sadece saf bir mutluluk…

• FASIL

Safları belirlenmiş bir cinnetin içerisindeyim. Sağımda solumda kimse yok, ihtiyacım da yok, yalnızım. Acaba yememem gereken elmayı yedimde mi dünyadan kovuldum?

Duygularım, düşüncelerim, hareketlerim kimsenin umurunda bile değil, herkes için koca bir "HİÇ" benle alakalı olan her şey. Canınız Cehenneme ilgisiz, yapmacık ölü insancıklar sizi! Şeytanın ruh ikizisiniz benim için. Tek istediğiniz nefes alsın ama aldığına bile pişman olsun.

Kuşlar kanat çırpmasaydı, gece sokak lambasının ışığında karlar dans etmeseydi, çocuklar da tüm saflığıyla gülümsemeseydi

ne yapardım acaba yaşarken ölmenin dışında?

• FASIL

Bugün iliklerimden müzik sesi geliyor. Bunu hissettiğim andan itibaren enerjik şarkıları çalma listelerine ekleme zorunluluğunu kendimde buluyorum, haklıyım.

İyi bir gün geçmesi benim elimdeydi. Müziğin ritmi benim olaylara "lanet" gözüyle bakmamı engelliyordu. Tüm yalnız nefes alış-verişlerime rağmen deli gibi koşup, çıldırmışçasına eğlenmek istiyordum. İtici bir yalnız değildim ben, olmamalıydım da zaten.

Hatta bazı zamanlar oluyordu ki çalan şarkının sözlerini otobüs lastiklerine, yıkık evlerin duvarına, saat yelkovanlarına renkli renkli boyalarla kazınmış olarak görüyordum. Hayatta her türden klipler olduğu ve "stop" seçeneğinin olmadığını haykıran teorim gerçeklik kazanmaya başlıyordu sanırım. Müziğin sesini sonuna kadar açtım ve içimdeki kargaşa ortamına yerde bulduğum çikolatalı bir parfümü hiç bitmeyecekmişçesine sıktım. Zor da olsa kendimi kendimde hissettim, dinliyorum…

• FASIL

Çığlıklar!

Delice yankılanan çığlıklar var kulağımda. Onlar üzüyor beni. Biliyorum sadece çığlık ama hepsi yalnız ve çaresiz. Susmalarını filan istemiyorum, isteyemem ki zaten. Ne haddime!

Saklansam bile, kulaklarımı kapatsam bile duyuyorum onları. En mutlu anlarımda bile duyuyorum bazen, kimse fark etmiyor ama ben duyuyorum, biliyorum orda tüm şartlar hazırken bile iman edemeyen, kutuya sıkışmış binlerce insan var. Anlamak is-

tiyorum, istiyorum sizin üzerinize yorganı çekip, bacaklarınızı da karnınıza doğru çektiğiniz anlarda sizi hissetmek.

Yastığıma sarılıp onların sesleriyle uyumaya alıştım ben, artık sıradan.

(Yardım edin!)

Çığlıklarımla mutluyum ben…

(Yaşamak istiyorum lütfen!)

İyiyiz biz yalnızlık..

• FASIL

Korkuyorum.

Sanatsal gelişim kaslarımı acı geliştiriyor, ben de izliyorum. Önüme gelen her çiftin gözlerine bakıyorum. Ne kadarı yalan, ne kadarı içten pazarlık, ne kadarı ölü kelebek?

Yaptıkları tiyatro çok hoşuma gidiyor aslında. Yalnızlıktan gözlerinden bitmişlik suları akarken, dudakları elmacık kemiklerine değme çabasıyla kahkahalara boğuluyor. Hani izlemesi filan zevkli oluyor da ya bu oyunu yapamayacak kadar güçsüzsem? Ya da yapmak istemeyecek kadar güçlüyse karakterim?

Bütün aşkların ruhunun resimlerini çiziyorum kalemtıraşıyla küsmüş kara bir kalemle. Yarısında ara veriyorum hep. Suya koşuyorum, havaya koşuyorum son gücümle. Dünyanın dinginleştirici etkisine karşın şekersiz kahveyle tartışıyorum, bağırıp çağırıyorum boğazımda kahvenin son kesif damlası kalana kadar. Sonra dönüyorum resmime, tabloma kara boya kutuları fırlatıyorum haykırışlarımla.

Kalan beyaz yerleri soruyor tüm merak hormonlarıyla ruhsuz bedenler. Onlar benim umutlarım, gülümseyişlerim, sanatsal gelişim kaslarım…

• FASIL

Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyorsa seni pes etmeye iten nefis cellada tüm kibarlıklarımızı biriktirip bir el hareketi göstermeliyiz, göstermeliyim. Yorgun yüzlerin eleğini asmalarını sağlayan " Ne oluyorsa olsun artık" dememeleridir, çökmemeleridir.

Hastalıklarıyla boğuşan bir dedenin sana en zor zamanında gülümseyerek "devam et" demesi mantıklı kılıyor aslına bu dünyayı. Ve bir o kadar da vazgeçilmez…

Cennetin pamuklarının üzerinde koşmuyorsun, elbet yorulacaksın. Ama bu yorgunluğu tatlı kılmak, yaşamı anlamlandırmanın ön koşuludur. Haritalaşmış yüzünü daha da buruşturup, gülümseyen, öğütler veriyorsan bir yaşamı başarmışsın demektir. Pes etme!

Gülümseyen Kırışıklıklar

• FASIL

Yorgunum olabildiğince. Kemiklerim sızlıyor, ellerim ayaklarım buz tuttu yine. Nefesimi tıkayan, 'Tamam pes' desem de ısrar eden duygularım var. Hepsi mezarlık yeşili ile boyanmış, acı çektiriyor. Görebileceğim her şey tabutun kapağının açıldığı kadar. Umut diye çığlık attığım zamanlarda tabutun kapağı hep sonuna kadar açıktı ama hepte yağmur yağardı gecenin bir körü. O küçükken izleyerek uyuduğum yıldızları da göremedim. Yıldızlar yerine, çaresizliğin işkenceyle dilime kazıdığı sus yazısını parlattım, uyudum. Dualarımı mundar ettim. Hiç uğruna hiç olmayı hedefletti hayallerim. Ben de hayallerimi sardım kefenime bir avuç toprağımı da attım.

İyi gibiyim.

‘Ciğerinin beşinci kuruşuna kadar para saçtığım insanlara hitaben.’

• FASIL

Kusmuk tarlasında koşuyoruz hep, yanımda bana benzeyen bir sürü ağız var. Dişleri yok, dudakları soğuktan çatlamış olan bir sürü siyah ağız. Hep onlar konuşuyor bir şey yaptırmıyorlar bana. Bitmek istediğin kadar bitemeyip, gülmek isteğin kadar gülemiyorsun. Dudak moru psikolojim ile ben kavga pozisyonunda dikleniyoruz birbirimize. Sanki ruhumun sümüklü böcekleri tuz almaya gidiyorlar tüm kuvvetleriyle de ben de izliyorum. Boğazıma bağlanmış kemerler her geçen gün bir dişi daha sıkıyor, siyah olanlar da konuşmak dışında bir şey yapmıyor, yapmak istemiyor. Olsun ama onlar olmadan olmazdı.

• FASIL

Mor tabaklardaki gülüşleri hazmetmek için oturan buz tutmuş bebekler. Hiç birini tam olarak göremiyorum, hepsi dönüyor etrafımda, onları doğru düzgün göremeyeceğim hızda. Her şeyden habersizim, aslında bebeklerden de. Habersiz, isteksiz ve ayrı. Kızıl caddelerde koşuyorum olabildiğince, çığlıklarla. Amacım yok sadece boşluk.

• FASIL

Herkesi eşleştiriyorum, mutlu olabilecekleri hayatları bir anda

hayal ediyorum. Mutlu bir gelecek sahibi olacaklarına inanıyorum. Eşleştirdiğim kişiler hayal ürünü de olsa, gerçekte olsa tamamlıyorlar birbirlerini. Odada benim nefesimin hâkim olduğu anlarda geçiyorum aynanın karşısına. Tüm vücudumu izliyorum, gülümseyemiyorum. Duygularımı, psikolojik analizlerimi yapmak kolay oluyor da hayatı imanlı bir şekilde hiç başaramayacağıma inandığım koyu anlar oluyor. Hep bir yerlerde file vereceğime veya yaşamsal bahanelerden öteye geçemeyeceğime inanıyorum.

Sonra yine ayna ve ben. Aynaya yeni bir bakış, yeni bir başlanıcın seni nasılda yalnız sona götürdüğünü anlatıyor. Kısır döngünün Yaratanı dışlamasına ağlıyorum. Gizli gizli ama. Banyonun ortasında, otobüs köşelerine… Hiç ummadığım bir an geliyor ve elinde sarı bir kutuyla umut getiriyor birisi gülümseyerek. Bırakıyor hayallerimin ortasına. Beynim, bilinçaltımın hüzünlü çerçevesiyle sarılıp uyuyor kutuyu her açma çabamda. Uyuyorum milletin gördüğü kadarıyla, eşleniyorum.

• FASIL

"Verimli geçebilecek bir günde ruhun kokusunu alabilmek, o gün için mükemmelleşmenin davranıştaki adı."

Ben zaten ruhumun kokusuyla yatıp kalkıyordum, derdimi kokuya üflüyordum her nefes tıkanıklığında. Sadece günümü bekliyordum mükemmel olabilmek için ve gün göz kırptı sonunda. Gülümsenebilir davranışlar için yanaklarım sıkışmaya çalışıyor, dudak kasları ne yapacağını bilmeyen bir bebek gibi doğruluk arayışı içinde çırpınıp duruyordu. Hecelediğim 'gülmek' kelimesi bile zorluyordu benim gibi amatör insanı. Kahkaha atmak ise ikinci aşamaydı, o benim profesyonel olma çabalarımın olduğu dönemde çalışılmalıydı. Kahkaha atmaya

çabalamam, felçli bir kedinin köpek dişlerinden kaçması kadar anlamsızdı. Kahkaha şimdilik ölüydü.

• FASIL

Çıplak ağaçların arasında koştururken halime ağladıklarını zannettiğim beyaz tavşanlar gördüm. Korkudan titriyorlardı. Yapılan katliamı onlarda görmüştü ama korku ve hüznün birleşip bozduğu psikolojileri ile kaçıp gelmeme sevinemiyorlardı bile. Yarımda olsa kalpleri olan insanların, sökülmüş kalpleri ve kalbin kırmızı külleri…

Dört bir yanım beyaz tavşan. Hepimiz susuyoruz. Yapmak istediğim tek şey kirlenmiş kalbimize sahip çıkarak, açık maviye kaçan son nefesimizi üflemek.

Ben ve arkamdaki binlerce beyaz tavşan sürüsü… Onlar'ı gözyaşlarımızla boğmak için gökyüzünden kulağımıza fısıldanacak kuvveti bekliyoruz, "Sabret."

• FASIL: YÜZSÜZLÜK GÜNLÜĞÜ

Sudaki kara dumanı içime çektim kan revan içindeyken. Elimdeki tek kozum gitti. Yağmur, yalnızlık, en güzel espriler, en iştahlı yemek, bitirilmiş gülümsemeler bile zevk vermiyor. Boşluk bile yok. Cezalandırılıp hisleri alınmış bir ruhtan farkım da yok. Mutlu olmayı bırak, acı çekmek bile kalp ritmimde hiçbir değişiklik yaratmıyor. O anlamlı renkler de yok. Sadece olaylar arka planlardan daha saydam. Bertaraf olmuş bir ben. Daha çok ses, daha çok gözyaşı, daha çok menfaat, daha çok korku… Simsiyah bir korku.

Kulağıma hep bir şeyler fısıldıyor kazınmış, lekeleli duvarlar. "Kaybedecek neyin kaldı ki? " diyor gülümser bir tavırla.

Acımsı duvar nemiyle yine burnunu işime karıştırıyor.

Her şey bir yana birisi koskoca bir 'sus' üflüyor kara dumanıyla. Korkutulmuş bir su. Öleyim, onla yıkayın beni. Savunmasız beyazlarıma, anlamı kaybolmuş yiğit(!) siyahlar dökün. Heyecan damarlarımı ayrı gömün. Gülümseyin.

• FASIL

Sigara külüne rengini veren kıyafetiyle yaklaştı yanıma, usul usul. Dur bile diyemedim. İçten salyaları akan kuduz bir köpeğin hırslarıyla karışıp tehlike kokan tavırları görüyorsun.

Ellerinde yeşilliğini garipsediğim , açık turuncuya kaçan damarları olan yapraklar duruyordu. Ya metafiziksel bir varoluşun temsilcisiydi ya da bu da her şey gibi temsilci bir yalandı. Lila duvarların içinde rengim krem rengine kaçmıştı ve kalbimin durmasında başka tuhaf sorunlarım da vardı. Karşımda duran egom söz söylenemeyeceğini düşündüğüm kadar güçlüydü. Bunun onlarca kol, bacak arasına yerleşip kaybolmuş saçları andıran bir anlamı vardı. Kırık dökük pencereye bakışlar atıp, onu kendine getirecek kattan dökmem, kemik iliğine de saklanmış beyin parçacıklarımdı. Tırsak, aptal nefesimi bulmuş, ölünün üzerine düşen karları izlemeye başlamıştım. Donuk bir pembe masalı, An'a karışmış rüyalarım ve ben.

• FASIL

Ay ters. Göremediğim olaylar için güvercin kanatlarına saklanmam bir pısırıklık sözlüğü biliyorum. Kimse gücenmesin bana hareketlerimden dolayı. En mutlu sanılarımız siyah yılanlarla dolu bir hazine. Karanlık üzerine alınan nefesler, tapılan

bir nefis kapsülünden daha değerli. Terslik olaylarına anlam veremeyen ayyaşlar gibi anlamsızız. Su yerine boğazımızdan aşağı doğru gidişini acılarla hissettiğimiz düzleştirilmiş kömür parçaları var. Müzik notaları yönetiyordu, biz ise sadece karın içinde tüm paniklerimizi bavulumuza toplamış koşuyoruz. Çığlıklarla koş, kafanı salla, yemeklere aç bir köpek gibi saldır. Ve çıkışına yüz buruşturmasıyla karışık bir rahatlıkla şahit ol. Güvercin bunun bana emrolduğunu söylemişti. Ama kör bir güvercinin kapsül içindeki sıvılaşmış beynini içmek ne kadar doğru, tartışılır.

• FASIL

İmani rüyalarım, her sıcak zift tanesi olarak bildiğim, hissettiğim şeyleri bembeyaz bir pamuk gülümsemesinde sunuyor. Sonsuza kadar rüyalarımda kalmak istiyorum çünkü orda mutluyum ben.

Derin rüyalar… Rüyada ilim öğrenilir mi? Öğreniyorum işye, öğretiyorlar. Nefesini, kalp atışını bile hissediyorum ayetlerin. Gülümserken yine iç organlarım büzüşüyor. Aynı gerçek gibi. Sonsuza kadar yaşayabildiğim, ölüp tekrar tekrar dirildiğim, "Hakkınızı helal ediyor musunuz?"'u hüngür hüngür izleyebildiğim bir yer.

Gerçekliği duvar kovuğuna sıkıştırmışım da hissettiklerimin tanrı olduğu hayallerimi film olup anlatıyor rüyalarım.

Uyuyup öldüğüm anlarda ölümsüzlüğü yakalıyorum, Yazdıklarımı okuduğunuzda ne kadarı anlamlı ne kadarı anlamsız bilmem ama gözüm kapalı ben böyleyim, iyi uykular…

• FASIL

Ahşap işlemeli sandalyemi balkona çıkarmış oturuyordum. Yine geceydi ve yine güneş bana gülümsemeyi heyecanla bekliyordu. Beni özlemişti çünkü ona kendi notalarıyla konuşuyordum, o da sıcak kucağını açıyordu bedenime. Beni güneşten kıskanan kişilerin bir komplosu olan sokak lambaları da güzeldi. Ama büyüleyici bir hissedişi barındırmıyordu, barındıramıyordu.

Nefesimi duyabilecek kadar sessizlikte olmak hoş. Tam anlamıyla zaman anlından öpüyor ve son sözünü söylüyor. O söylüyor sen ağlıyorsun. Utanıyorsun dua etmeye bile. Allah'ın kalbimin gözünü tümüyle kavradığı anlarda, yani her anda, beni bilmesi, yetinmeyip bir de kulağıma fısıldamasını bildiğim halde koşuyorum… Sonra işte yine güneş doğuyor. Yine yüzüm kızara kızara başlıyorum sabahlarıma. Yine koyu gül kokusu ve lacivert 'Vav' harfi. Sistemi hissedip anarşizm yalanına boğulan birer cürretkarız, eleştirisel kasılmalarla elde edilen alkışlar eşliğinde yanmalıyız güneşimizin ortasında.

• FASIL

"…ve her şey bir yana kulaklarımın çınlıyordu deli gibi. Bozuk kalemlerle dolu bir odada olmam sorun değildi benim için. Çünkü sabır beni olgunlaştıracak bir silah."

Altında "Keşke tüm silahların böylesine yararları olsa." yazan bir nü portreyi hatırlatıyor bu alıntı bana. Portre karışık. Hakir görünmüş kadınlar, ağlayan çocuklar, güçlünün güçsüzü ezmesi kadar anlamsız ve bir o kadar da aşağılık olaylar… Hepsi orada, o resimde. Bakıp hallerine hüngürümsü seslerle karışık çığlıklar atabileceğin bir nefes. Kulaklarım çınlıyor bu arada. Seri nefesler alıp yeni resimler çizmeliyim. Hem de bir hayal niteliğinde, hemde olabildiğince islama teslim olarak.

• FASIL

İtişme kakışmalar, çığlıklar, cinayet, son nefes, anlam ve hücre. Allah'a aşık olduğum için bir hücreye tıkılmam, ölü bir kertenkeleyle aynı şans taneciklerine sahip olmam demek. Ne kadar ağlasam da, çıkmak için yalvarsam da, hadi her şeyi boşver, bari Aşk'ın son halini bir defa göreyim desem de fayda yok. Herkes gülümsemeli bir "Canın cehenneme!" hediye ediyor. Doğanın şekilleri estetik haz duygumu tavana vurduruyor bu halimde bile. Daha da kazıyorum, ruhumu akıtıyorum, resimleştirmeye çalışıyorum. Bir acının resmini ancak yıkık duvarlardaki kanlı gözyaşı çizer.

Arada kaybolup geri gelen imanımı görüyorum. Yapma diyor, elimden tutuyor, nefesimi kesiyor. Sonra ben dayanamıyorum diyorum buruşuk bir yüz ifadesiyle. Çaresizliğimi yansıtıp kurtulmam lazım nefsani azaptan. Evet, bunu kullanmalıyım, insanım ve savunma mekanizmam.

Ayrıca insan olmak beni acıktırıyor. Sanırım yine menüde lanetlenmiş kertenkeleler var.

Hayat neden ikilemlerde koşuşturan cepsiz bir kefen?

Beynimi Masada Unuttuğum Anlar

• FASIL

Düşünen adam heykelinin düşünceleri olmak istiyorum. Olabildiğince soyut. Hücre çekirdeğim evreni anlatsın, kalbimin içindeki temiz kan miktarı kadarı da aşk olsun zihinlerde.

Çevre de bir etken her şeyde olduğu gibi. Arkasında koca bir orkestra. İçini hoş edecek sesiyle bir ateş böceği havada asılı ve gözleri kapalı. Heykelin rengi ise koyu kırmızıya kaçsın,

düşünen adamı kendine getirsin bu doğanın sanatı…

Çamurdan hayal ettiğim tertemiz bir ben ve düşünmenin iliklerinde gece gezintisi eden ben. Çalsın orkestram, daha hızlı hareketler, daha fazla his, daha fazla… Yaratanı yerlerde, göklerde hatta nefesimin içinde bile görmek istiyorum. Lanet olsun düşünmeyi unutan tüm yıkılmamış putlara.

• FASIL

Tahta duvarları nemlendiren yağmura karşı bir nefretim yok benim. İmanını kaybettiğim kalbimin acısını yağmurdan çıkartacak değilim. Çıkaracak yüzümün zaten olmadığını söylemişti Yağmurun kendine getiren etkisini biliyor musun sen?. Kalp ritmimizi küçük damlacıklara sığdırıp birleştiriyoruz tüm gücümüzle. Sonra açık renkte bir duman olup büyülüyormuşuz gözlerimizi. Yağmurluyken hava, yaklaşma ilkesini ezmişim de haberim yokmuş. Binlerce melek indirmiş damlaları. …

03:47

• FASIL

"Her hayat bir sorudur, benimkinin cevabı ise tam anlamıyla bir karanlıktır."

Karanlığı gördüğüm anlarda kulağıma ağzımdaki kan baloncukları hakkındaki fısıltılar geliyordu. Hortumlar dövüyormuş vücudumu, içimden Yaratıcı'yı almaya çalışıyorlarmış. Komik.

Kal… Semii'sin hep dualarımda duy beni. Ben tüm yemeğimi, tüm mutluluklarımı kurban ederim. Sen yeter ki kalbimi karartma.

Karanlık nefis gibi şekilleniyor, yalanlara takılıp kalıyorum. Tanıdık diye adlandırdığım evliyalar yalvarıyor bakma onlara

diye. Bak yağmur da yağıyor bu sefer tümden bitersin diyor.

Hayatın nerede ne getireceği bilemezsin deyip yatıyorum bende yükselerek semaya. Hissediyorum kırmızı baloncuğumu, duruyorum boşlukta, mekansızlıkta, zamansızlıkta…

• FASIL

Ağırlaştırılmış ev hapsi, gülün dikenleriyle gelen çizgiler, tapıntı.

Ayıplanmışların en büyük ayıplarının ellerinde birleştirilmesi, çığlıklarla ölen psikoloji ve küçük beyinlerin iltihaplanması.

Yazarken ellerim titriyor, cümleleri bile zor kuruyorum, ağzım kuruyor. Siyah zalimleri her gördüğümde onlar gibi olmamak için yalvarıyorum kendime. Lanetimi okuyup geçmiyorum basitçe. Çığlıklarla eleştiriyorum, beynimi işaret ediyorum işaretimsi parmağımla. İşkenceleri bastırılmış, koca bir sus ile olgunlaştırılmış(?) kişiler.

"Hayat arkadaşları tarafından hayatları zehir edilmiş insanlar, hayat hikâyeleri…"

Yarım açılan gözleri ve ağrıyan vücuduyla sevgi sözcüklerini söylemesine ilk tepkim sarılıp ağlamak. Neden bu kadar garipsiyorsunuz ki? Enjektörle alınmış beyinlere kinimin yansıması bence bu.

(Devamı)

Fiziğiyle beyninin koalisyonunu sağlayamamış bir eğitimin öğretmeni nerede peki? Kaybettirilmek istenen alıştırılmış beyinlerin eğitilmiş başlarının yönetmeni? Her şey bir yana kınamaya bile yanaşmayan toplumun doğruları var bir de. O daha da acı. İlgisizlik filan değil bu açık açık kocaman bir doğru, kelimemiz "olağan" onlar için.

Tüm gözyaşlarımı hediye etmek istiyorum mazlumlara. Hay-

vansal güç kontrolünü sağlayamamış tüm yarım beyinli yaratıklar için elimde çok iyi bir şey var. Kapsüllere sığdırılmış beyin konsantresi, sevgi ve antiego.

Gözleri kapalı "Her şey yerli yerinde" diyenlerden olmamak için nefesimi harcıyorum. Sadece savunma mekanizmanızı kullanmadan beyninizi sahiplenin, o sizin!

• FASIL

Oturup ağıdımı yakmaya başladım. Gözlerim kapalı, ağlamaklı bir şarkıyı sesim kısılıncaya dek bağıra bağıra söyledim. Kurumuş yaprakların göç zamanı bugün. Dört bir yanım, gökyüzü, su, her şey, herkes kupkuru bir yaprak. Düşüp kalkanlar filan da yok, herkes donuk birer bal mumu. Saatin yelkovanını bile kaplamış bu damarı çürümüş yalnızlık okları. Bende izliyorum tabloyu şaşırmış bir korkudan siyaha kaçmış yüz halimle. Gözyaşlarımla onları sulayayım diye mi yoksa işe yarar biri olmadığımı düşündükleri için kale almadılar, o yüzden tek bıraktılar mı bilmiyorum.

Katliamı başlatmamak için sigaramın izmaritini yere atmayacağını bilmeleri de bir ihtimal olabilir. Kan kusup kusup koyu kahverengi ruh halimi izliyorum. Keskin çaresizliği hissediyorum iliklerimde. Ne yapacağımı bilmiyorum, sadece bekliyorum. Nefsin yeni oyunu olmalı bu yapraklar sanırım. Ama ben kötü bir şey yapmadım ki imanlı olmaya çalışmak dışında.

Uyumak istiyorum…

• FASIL

Yatağımı katlamış oturuyorum. Sert, aralıksız bir nota sesi geliyor bir yerlerden. Dinleyip istifimi bozmadan bakıyorum yatağıma. Beyaz rengini korumak için uğraştığım beyazlar ayrımı, deterjan ve sıcaklık. Her şey mükemmel olmalı. Üzerindeki bir çizik uykunun acizliğini gösterir.

Ve yine o nota. Beynimin sol lobunda inanmalar ve dünyevi dert nöbetleri. Do sesine karışmış bir Fa'nın beni getirdiği hali hiç bir müzik anlatamaz. Karmakarışık her şey.

Son evre. Notamın sönmesi beni ilik yalnızlığına itti, bir nevi uzlet hali. Başı çatlarmışçasına ağrıyan, nota arayışında olan bir ilik kanseriyim şimdi. Ne oldu da böyle oldu bilmiyorum ama yatağımda gözyaşı izi olması çok sinir bozucu!

• FASIL

Güzel bir gün. Ben, hayallerim ve ruh halim. Hava gözyaşlarımla dolu, hatta güzel olmasının en büyük sebebi bu.

Ateşi bulanlarla aynı hisleri paylaşmamın sebebi; dünyevi olmayan çabalarımın dışarıya çıkıp, herkesin ortasında bana attığı tokatlar. Tüm gözlerin bana dönmesi, kaşların acıma pozisyonunu alması ve göz yaşları. İşte yağan gözyaşlarımı bu yüzden seviyorum, çocuk gibi bu yüzden koşuyorum sırılsıklam. Nefsimin içten içe beyin zarlarımın arasına yerleşip beni öldürmeye çalışmasıyla cenk eden tevekkülümü resmediyorum. Yüzüme vurduğunda gülümseyerek bakıyorum, o benim. Kendime sarılıp ıslanıyorum olabildiğince. Trajik bir ahiret fragmanı…

• FASIL

Sıvaları dökülmüş duvarlar arasından gelen güneş, yosun ve paslı demirler. Yerde duran gölgeler ve bir o kadar da kedi. Simsiyah. Hediye kutuları ve sinmiş gül kokusu. Ağlayan küçük, toplumun vahşileştirdiği, ötekileştirdiği insanlar. Kıpkırmızı kalplerini kaplayan, siyah kiri de anımsatan nefret.

Beklentin olmayınca yaptıklarında mantık aramak için harcayacağın vakit, saçmalıktan öteye gidemiyor. Ötekileştirmeyle gelen egoizm ve hırs.

Yoğun bir psikolojiyle, açlıkla, kirli paraya yönelmeye çalışılmakla ne olmalarını, nasıl olmalarını bekliyordunuz ki? O psikolojide mantıklı kararları veremeyecek kadar güçsüzse peki verdiğiniz iyi örneklere karşı? Bu iş stresi, ev aldım stresine benzemez.

Onlar kendi öyle olmayı itemedi en başından, ortasından, sonundan. Doğdukları kapital miktarı tükürdü yüzlerine veya sırta vurulan kırbaçlar. Devletin yardım eli, psikolojik desteği de seçti.

Yine de bir umut yosunsuzlukla betimlediğimiz güneş. Haberiniz yok, ölüyorlar!

• FASIL

Betimlemesi kaçmış bir acizlik içerisindeyim, boşluktayım, hiçim. Dibe vuruşlarımı konu alan filmimi getiriyorum göz önüme, devamımı vecd olma senaryolarımla ağlıyorum. Sorsan nedenim yok, her şey iyi, iyiyim. Hayallerim de iyi. Hayal çabalarımın etkilediği rüyalarım ise ayrı bir dünya. İlahi sırrın bana gülümsediği, sarıldığı, hüngür hüngür ağladığı bir dünya. Yalnızlığımın toplumun yalnızlığıyla azgın boğalar gibi dövüşüp bana gülümsediği, evrim geçirdiği bir mutluluk, rüyalarım. Rüya bitince üzüntü salgın gözlerine gelmesin

dikkat et. Kapsüle sığdır tüm yalnızlığını ve beynini aldırmış gibi dolaş. Hayat bu evet. Kapıya gelen beyaz sakallı, üstü başı elleri kadar kir siyahı olan ve haritaya kaçmış yüzlü dilenciye tüm paranı verip, üzerine koca yalvarışlar dökecek kadar garip bu hayat. Filmini istemesen de başkaları provoke ediyor ve son derece dramatik. Filmin adını sen koyuyorsun ama. Ellerini açabildiğin kadar aç ve boğazın yırtılana kadar bağır kelimeni. Hayattaki seçimlerin gibi her şey ya da seçememen gibi. Bir hayli eminiz ama koskoca bir "HİÇ" 'iz.

• FASIL

"Ben hiçbir şey yapmadım, onlar sadece hevalarımdı. Gerçekten mutlu değildim, gerçekten."

Soğuk bir rüzgârla gelen siyah ve ateş.

"Tüm yeminlerimi toplayıp karşısına çıkıyorum Rabbimin , hiçbir zaman mutlu değildim yalan hayat yolunda, onlar mutluluk gözyaşı da değildi, dünyevi umutlar çoktan gömüldü, dünyanın parlak çekiciliği koskoca bir siyah-beyaz."

Grimsi tozlar, yoğun gürültüler ve ateşle savaşan yağmur.

"Titriyorum, görmüyor musun?! Yarım nefes alan bitmişler-denim ben, yağmurdan korkmayıp, yüzüme vuruşunu dimdik izleyenim ben."

Sessizlik içinde duyulan çığlıklar ve sebepsiz, siyah gök kuşağı.

"Yanlış yapıyorsunuz, damarlarım siyah, kalbim sökülmüş bir taş

ve kirli bu fakir."

Hızlanan kalp ritimleri, ayakta gelen alkışlar ve son.

• FASIL

İlk ve son görüş. Bir daha göremeyeceğimi biliyor gözlerim. Beynim tüm ayrıntıları renkleriyle beraber betimliyor, saatin saniyesinin kaça vurduğunu bile biliyor. Arka plana atılmış yağmurun damlalarının nereye düştüğünü bile ezberleyesim var. Sadece kafamda çektiğim bir fotoğraf. Kabe'nin ruhuma aktığı an.

Üzerine romanlar, resimler, müzikler inşaa edilecek bir fotoğraf. Etkileyici kelimesinin zayıf kaldığını biliyor, "Neden peki?" diye sordukların da bilinmezliğe bürünüyorum. Ellerimin soğukluğuna kalp ritmimin hızlanması eşlik ediyor yine. Mutluluğuma bir daha göremeyeceğimi bilme korkusu karıştı ve ağlamayla karışık bir gülümseme…

Her şey anlık. His kelimesi bakışa taptı da mı böyle oldum bilmiyorum. Mübağla filan değil. Kalbimi tüm iç açıcı renklere boyadığım, fotoğraf makinemin çimeni en estetik şekilde yakaladığı, susuz kaldığım en kuru anda yağmura gülümsediğim anlar sadece. Vücut işleyişi değişir ve hayaller başlar.

Başlatılmış ilahi bir barış ve su.

• FASIL

"Sanat tozlarını süpürüyorum bu gece. Gözyaşlarım su oluyor, nasır tutmuş ellerim yer bezi. Yüzüme bırakılmış acıları dualarımla linç etmek istiyorum. Her tarafım insan külü. Toplumun yarattığı normları biri çığlıklarla söylüyor kulağıma, bende müziği resimleştiriyorum var gücümle."

Keman, su ve kalem ucu.

• FASIL

Beyaz bir örtü üzerindeyim. Ritmimi duyuyorum, nefes alışverişlerimi damağımın kuru soğukluğuyla hissediyorum. Sanırım kulağıma yeniden ezan okunuyor.

Yine unutmadı beni beyazlar, yemeğimi boğazımın orta yerinde bırakıp yağmurun yağışına koştum diye mi tüm bu telaş? Beyaz tenime yapışıyor, göz bebeğimin beyaza kesmesini diliyorum. İstediğim kadar beyaz rengine sevgi duyabilirim, unutmadım ben onu! Birileri oldu bir ordu, öldürmeye çalıştılar, bende ağlaya ağlaya sarıldım kemiksi yapısından mahrum kalmış ruhuna. Sapkınlık devrimine karşı ayakta durup, küfrettim öldürdükleri bebekliklerine.

Umurumda değil yağmuru durdurmaya çalışıyorsanız, umurumda değil ise çalan umutlarınız, umurumda değil kanlı öksürükleriniz! Canımın cehenneme olduğunu siz zikrettiniz ben ise gözyaşlarımın gücüyle cennetime ulaştım. İki cennet oldu, sizin bana öngördüğünüz ve boş olan. Öngördüğünüz cennetimde yatıyorum şu an. Elim ayağım bağlı, ritim geliyor kulağıma ve damağım soğuktan da öte. Ezanımı ben okuyorum kefenimin delik cebine. Unutmadım yeminimi. Bela!

• FASIL

Ve çikolata felsefesi icat edilir. Bulanların dünyanın en mutlu ikinci olduğu söylenir. Bir rivayete göre de farklı türde iki kalp bitkisinin çiftleşmesinden oluşan bir mükemmellik.

Evrenin frekansının yoğurup akışkan bir hale getirdiği çikolatayı, hissetmek en büyük kazanımımız. O iliklerimizi yalnızlıktan kurtaran bir doktor. "Bu kadar güçlü bir şey acaba evrenin ana maddesi mi? " diye düşündüler, ortalık bulandı.

Ana maddemin çikolata olduğu bir yerde yaşıyor gibiyim. Nefesim, ağız kokum, benliğim karışıyor çikolataya, kalp bitkimi hissediyorum kalbimin temiz kan pompalamaya çalıştığı bölümlerinde. İcadına sevindiğim an bastım hıçkırıklı gülümseyişlerimi. Dişlerim yokken çürümesini istedim bir mükemmellikle. Kaçıncı mutlu kişiydim bilmiyorum ama mutluydum. Kötülükleri denize dökmüştüm, doğuştan gelen yalnızlığı tarumar etmiştim varoluşumu tanımlayan adımlarımla.

Benim iliklerimde doluydu Yaratan, garip ama yalnızlıktan gelen zaferin mutluluğun gücünden bile daha üstündü çikolata.

• FASIL

Gökkuşağının havada değil de yanımda olduğu dakikalardı. Yağmurla güneş en ihtişamlı mükemmelliklerini bana hediye etmişti, gülümsüyorduk. Kafam hafif bulanıktı, zikrin ortasında kaybolmak iyi gelmekten öte beni hayal kurmaya yönlendiriyordu. İçimizi dökmüştük yerlere. Yolar, ağaçlar, dede bastonları, çırpınan halılar renk renk olmuştu, renk cümbüşü olmuştu dünya. Sanırım ben siyahlarımla kirletiyordum, Polyanna'yı öldüren de bendim zaten. Yağmurla güneşte renk renk olmuştu ta ki ben konuşana kadar. Güneş tutulmasını anlattı sözlerim, tutulan güneş tokadını vurdu bana. Yağmur ağladı ve "Ona iyi bak!" diye yalvardı. Yağmurla güneşin çocuğu benim yanımdaydı, tüm aptallıklarıma rağmen gülümsüyorduk. Mükemmeldi o hissettirdiği o deniz kokusu, mükemmeldi güneşin batışını anlatan himmeti…

• FASIL

Elimde küçük yazılarla dolu bir sürü kâğıt var. Kırmızı kapsüllere sığdırılmış çığlıklarla gelen aptallaştırma konsantreleri. Beyazlarımı kirletmemin, dünyevi umutların içinde kalmamın hiçbir önemi yok artık. Çekiyorum ya zikirlerimi, susturuyorum ya yorgan altı tefekkürlerimi, artık rüyamda sevgili nebiyi görmenin peşindeyim.

Yoksa dünyevi heveslerle öleceğim, çekmeliyim bu zikirleri. Kefenimi giyiyorum her gün, geçiyorum aynanın karşısına, ölümü konuşturuyorum. Bazen çok farklı oluyor… 124 bin peygamberle tek tek konuşmak istiyorum, acılarımı, imdat çığlıklarımı paylaşmak istiyorum ama olmuyor. Heykelleşiyorum sanki, yetmiyor seviyem imanımda.

Bazen derinlerde hayal ediyorum Nebiyi. Dalıp gidiyorum sonsuzluğuma, yalnızlığı bile unuttum gibi oluyor. Yapacak tek işim onu düşünmekmiş gibi çabalıyorum.

O yok yanımda, çıldırmışçasına ağlıyorum bazen. Kimse görmüyor gibi, gördüklerini göremiyorum yada. Dünyayı sevemiyorum, konuşamıyorum, gözümün önüne yazılar geliyor küçük küçük. Küçük, kalın, yalnız bir yazı tipiyle;

"Oku"

- FASIL

Hava karanlık, yağmur beni ıslatmak için tüm gücünü kullanıyor. Ağlamalarım saklanıyor ama burun çekişlerimle, yüz ifadem bir olup bana karşı savaşıyor dört bir yanımdan. Yarım adımlarla yürüyorum, hiç kimse de merak organıyla vicdanını birleştirip sormuyor "Bu adam ne yapıyor?" diye.

Müziğim geçerli parçayı zikrediyor. Ben, beynim, kalbim ve hislerimde… Semaya çıktığı aklıma geliyor, hissetmemin cefası bu mu olmalıydı?

Bankın soğukluğunu hiçe sayıp oturuyorum cesetleşmiş halimle, nehrim diye betimlediğim su akıntısına bakıyorum, geçmiş tüm siyah-beyaz tonlarıyla göz önümde hayal oluyor.

Heraklitos dedemin sözü aklıma geliyor, " Bir nehirde iki kez yıkanılmaz" . İmanı ikinci aşamaya taşıyamamanın hezeyanı içerisindeyim. Ata biliyor yahu diyorum ağlak bir haldeyken gülümseyerek. Hala burnumu çekiyorum.

,

• FASIL

Tam hatırlayamıyorum ama sanırım rüyaydı. Küçük cam fanuslara sıkıştırılmış ölü kelebekler vardı. Bir sürü fanus ve bir sürü ceset. Ölü hayalleri taşıyordu kadınlı erkekli herkes. Ben ise mezarlarına Arapça harflerle "Akletmez misin?" yazıyordum. Bu kadar hayali öldüren insan değil…

Çocuklar ortalıkta yoktu, beyaz tavşanlar ya da gökkuşağı da. Cehennem alt yapısını hazırlıyordu sanırım.

Yalnızlık sezonu açılmış gibiydi. Vücudumun ruh deyişini nefes almayı unuttuğum dakikalarda bile duyuyordum.

Uyandım.

"Dünya; yağmuruyla kelebekleri öldüren, sonrada güneşiyle heykelleştiren bir lanetti. Kimse bu kuralı hak etmedi."

• FASIL

Demire aralıklarla vuruşumun sesiyle, karnımın guruldama sesi bir olup müziğe yeni bir akım getirdiler.

Açlık insana inanılmaz buluşlar yaptırabilir. Beyin gördüğü her şeyi bir somun ekmek olarak algılayabilir. Ya da bir peynir. Kokuşmuş, küflenmiş bir peynir. Ama açız, yemek zorundayız

değil mi?

Hayallerimiz bile gerçekçi. Yanında, yere atılmış bir kola şişesine doldurulmuş belediye parklarında bizim için verilmiş sular var, halk suyu. Halk biziz. Doya doya yiyebiliriz, içebiliriz artık.

Dilenmek yok! Ne kadar bitmiş olsak da kişiliğimizi bir sürüngen hayvanla bir tutmayacağız. Küçük çabalarımızla iş bulmalıyız. Hiç mi yok, cesurca ölmeyi beklemeli, şereflice.

Dedemin, elinde tespihiyle bana vurduğu tokat aklıma geliyor. "Her zaman dik dur!" demişti. Anlamam olgunlaşmama ekmek kattı, küflü peynir kattı, yırtık elbiseler kattı, öksürüklü konuşmalar kattı.

Ayrıca dedem müziği de çok severdi. Demire her vurduğunda karnı guruldamazdı ama yine de severdi.

Tırnak Arası Peynir

- FASIL

Bir küçüğün kibarca yardım istemesiyle başladı rüyam. Defterin arasından fışkıran boyalarla bakıp gülümseyişiyle devam etti. Aniden üzerime sıçrayan noktacık halindeki boyalar yüzünden apar topar koştum. Üzerim rengarenkti, koşarken, kahkaha atıyordum. Bir film niteliğinde oluşturulmuş bir bilinçaltıydı.

Ama uyanılan dünya filmi anımsatmıyordu. Sessizdi kahkahalar yoktu, vücudum sade ve renksizdi. Güneş hep uzaklara vuruyordu. Penceremin önü mezarlıktan farksızdı, ben ise bir mezardan. Yatağına gömülmüş bir meleğim. Kalbimde durmaya eğilimli parçalar var sanırım.

İki dünya arasında koşuşturuyorum. Bu yorucu kaos beni az da olsa yoruyor ama iyiyim ben böyle. İçi katran dolu bir beyaz

balonum.

Su doldurdukça temizlenen bir kuyuyum, sabretmeliyim.

Siyah-Beyaz Bozukluğu

• FASIL

Güneşin benle dansını çekip odama çekildim. Üzerimi sessizce çıkartıp cebimdeki kapital yazıtlara gülümsedim. Eskiden taştı ve şimdi kağıt. Garip.

Müsilaj diye betimlediğim ve ek olarak verdikleri yastık yorgan setini kucakladığım yatağıma amaçsıza uzandım. Amaçsızdı çükü ne yorgundum ne de uykusuz. Güneşin benle olan ilişkisinin ritmi hafiflemişti, üzerine bulutlar yerleştirmişti çünkü. Olmak istediğim kadar pis kokuyordum, bu hoşuma gidiyordu çünkü bir yaratık kadar iğrençleşmişti bu dil, üslup, kafa…

Biri delirmişçesine üzerime koşmuyordu, ben görüyordum ama biliyordum koşmuyordu, ağzıma yağmur tadı geliyor, filimiz çekiliyor. Güneş, kâğıt ve ben.

Denizde Eriyen Olta

61. FASIL

Ikra!

Hz. Ademin yediği o elmayı anlamaya çalışıyorum. Bu yargıyı ruhunu temizlemek için uzlete çekilmiş, dünyevi zevklerden ve dünyanın yapay dertlerinden elini eteğini çekmeye çalışan bir tövbekar söylüyor.

Farklı bir dönemdeyiz. Dönemi dönemleştiren bir sapkının azgın güdülerini izletip mor çiçeklerden, kelebeklerden, beyaz tavşanlardan ve gökkuşağından bahsediyoruz. Ve de insandan. Saf yeni doğmuş nur yüklü nefisle tanışmamışlardan. Şeytan giremiyor bahsettiklerime, yaşadıklarımıza ise hükmediyor

şeytan.

Ayıplıyorlar bizi bebekler. Zehri ağzıma alıp ateşlere püskürtüyorum bende her şeye rağmen o görmeyen, duymayan, konuşmayan küffarlara! (Her şey kelimesi bazen tüm yanlış anlaşılmaları ifade ederken bazen de hiçi ifade eder, boş bir gayeyi temsil eder.)

Faizle alınmış elma sularına kuru ekmeği banıp banıp isyan ediyoruz dilencilere. Dönemi anlayıp, haram geçmiş boğazlarla püskürtüp amin diyoruz. Vesselam.

• FASIL: ZİHİN KARNAVALI

Gecenin ateist krizlerini, sabahın his ayetleri sakinleştiriyor insanları. Güneş yok onlara ama, hiçte olmadı. Bu ışık ruhların uyanışı! Ve benim ruhum yok orada, hiçte olmadı zaten. Garip bir his zihnini ağzından püskürtmemek ve aynı anda kalbini söküp yerine melekutu rendelemeyi düşünmek.

Gün başlıyor, hiperaktif bir insan oluşum o günün kader kitabına bağlı. Bilmiyorum. Tabii bir de dini açısı var bu kaos sanısının. Nasıl bir zat-ı muhterem olacağım? Yaratıcıyı anlamaya mı çalışacağım yoksa bahane mekanizmamla karma fanzinler mi hazırlayacağım?

"Yaşamak zor, ve bir o kadar da vazgeçilmez" aslında. Sen garipsin, zihninde önyargılarınla şekillenen insanlar garip, Yaratıcı subhan. Yağan kardan tutun, adını bilmediğim insanların alaycı bakışlarındaki boşluğa kadar düşünmek için bir nefes alacağım ve bana bilinmez bir şarkı eşlik edecek şimdi. İzninizle, gitmeliyim. Gülümseyin.

• FASIL

Yine aynı yerimdeyim. Benim değimimle hayal kutusu önü, onların değimi ile çamaşır makinesi canavarının yeri. Dakikaları hatta bazı zamanlar saatleri bulan o kutunun gizemini çözmeye ben cesaret etmiştim bir tek. Bilmiyorum her evde bir gizem avcısı var mı ama bu evde bendim.

Gün başlamıştı benim için artık. Çünkü çamaşırlar dönmeye başlıyordu. Nöbete başlamıştım. Çamaşırlar boya kıvamına dönüşüp bir deney ürünü gibi karışıtlıklarında ben şahit olacaktım buna. Bu, şu ana kadar olmamıştı ama olacağına yürekten inanıyordum!

(Küçük cesaret yalanları iyidir derdi annem. Ümitsizliğe kapıldığımda, en kıymetli pencerem olan çamaşır makinesi camının içerdeki çamaşırların fazlalığından dolayı patlayıp, yüzüme zarar vereceğini düşünürdüm. Sonra titredim, kendime gelirdim ve tekrar yalanımı söylerdim.)

Hayal kutusunun durmasına 12 saniye var. Biliyorum az kaldı ama maçların son saniyelerinde sevinen babamın şansını yakalarım belki. Çığlık çığlığa "Çözdüm gizemi!" derim.

75. Sağa dönüşünü de yaptı. Sonuç sonrası gözümden akan damlaya aldırmayın. Daha ümitler sönmedi, hala nefes alıyorum.

Veled-i Şerif

• FASIL

Yalanları bile görmeyecek bir rüya görüyordum. Yamaç paraşütlerini, kendi yaşamımı hiçe sayarak kurtarmaya çalışmıştım. Dönmüştüm.

Ağız kuruluğu ve terin yanına ne düşüneceğini birkaç dakikalığına karıştıracak olan bir beyin bırakmıştı bu bilinçaltı resmi. "Başkalarını bu kadar önemsemek zorunda mısın"

diyordu, sonra aynı cümleymiş gibi "başkasını" kelimesini zikrediyordu. Başkası kelimesi bir şirkti benim gözümde, yanlıştı bir şeyler. Tek başınalık gibi bir hakkımı hiçe sayıyordum ahmakça. Ahmaklığımda bu dünyadaki sınavımda yalpalamama neden oluyordu. Varoluş nedenimdeki sınavı hiçe saymamın ölümüydü bu. Trajikomikti ama çürüyordum.

Yine kar yağıyor. Dışarı çıkıp seksenlerin müziği eşliğinde bu karmaşayı düşünebilirim belki. Bu lapa senfonisinin sigaramı söndürmesinden korkuyorum ama biraz zorlasam bunu da detay olarak bile görmüyorum diyebilirim. Neyse, gülümser maskemin altında bir yunan filozof gibi düşünmek için hazırım. Yola koyulmalıyım artık.

08:53

• FASIL

Doğum selam veriliyordu.

Saat 2.38 de donup kalmıştı. Doğmadan önce ölüp tüm tövbelerimi etmiştim. Bulutları aşamamın, kalbimin siyahlaşmasının, her şeyi kaybetmemin, bir kaybeden gibi yaşamamın sonucuna tövbe etmeliydim. O tövbeleri kabul ederdi.

Vakit gelmişti. Ağzımda hala zikir… Artık yazı yazmakta, içimi kâğıtlara boşaltmakta bu doğumu gerçekleşecek beden için anlamsızdı. Ellerimi avuçlarımda sakladım, gözyaşlarım döküldüğü her noktada büyük çiçekler açıyordu. Birden The Fountain filmindeki o meşhur sahne canlandı gözümde.

Yazılan son mektubum bu. Titrek ellerim göğe açılacak artık, dünyevi problemler anlamsız kalacak bensiz, karanlıklar nefsin oyunlarını anlatamayacak.

Yeniden doğdum bu hayatta ben. Belki öyle olmayı hak eden bir dua almıştım, belki de sadece ruhunun tamamlanmasını

bekleyen bir melek.

Ağzım heyecandan kurudu, bir bardak zemzem içiyorum bu cümlelere ithafen. Kendi kaburga kemiğimden tövbeler ile tertemiz bir doğuşun hikayesi bu.

La İlahe İllallah'a sarılıp yaşamanız dileğiyle dostlar, esen kalın…!